

2. Vystoupení ČR z EU

Česká republika se za období posledních 27 let dostala z pozice rozvinutého průmyslového státu do role kolonie západních zemí, především pak Německa a byla dokonce oficiálně přeřazena - s ohledem na úroveň výroby, výsledky, úroveň mezd, platů a důchodů obyvatel, jakož i na odevzdané vlastnictví nerostných zdrojů a přírodního bohatství - americkou bankou J.P. Morgan mezi rozvojové země.

Nemá-li zkolabovat ekonomický systém u nás v důsledku našeho přechodu na - od počátku chybný - ekonomický model počátkem 90. let minulého století v rámci tzv. washingtonského konsensu, má-li se zvednout životní úroveň našich občanů, máme-li vůbec začít dohánět životní úrovní srovnatelné západní země a máme-li být schopni čelit problémům, které s sebou přináší průmyslová revoluce 4.0, je třeba změnit celý ekonomický model u nás, a to v rámci celkové systémové změny, která je nutná. Jde současně o postup, jak přestat být cizí kolonií, jak přestat být rozvojovou zemí, do níž jsme se po r. 1990 postupně přeměnili.

Tato změna není možná při našem setrvání v EU, neboť nás svými omezujícími předpisy a pravidly, mírou dotací a dalšími nástroji dostala přesně do pozice, kde nás potřebovala mít. K tomu všemu nás uplácí z našich vlastních peněz, protože do EU platíme celkově 5x víc než od ní v podobě dotací dostáváme.

EU se stává rovněž hrozbou pro členské země a jejich obyvatele i z hlediska politiky dovozu migrantů ze zemí Blízkého a Středního východu, severní a rovníkové Afriky a jejich vnučování jednotlivými evropskými zeměmi. Cílem je postupné smíchání původního evropského obyvatelstva s miliony záměrně dovezených migrantů.

EU přijala dokument na postupné obsazení Evropy migranty v počtu až 56 milionů a nyní ho naplňuje. Jedná se o projekt Euro-Med a o naplňování Agendy 2030 apod. V praxi je systematicky realizována likvidace evropských států, jejich jazyků, zvyklostí, náboženství, způsobu života a postupné vytváření tzv. evropského chalífátu.

Je nesmyslná představa některých našich občanů i politiků o tom, jak budeme bránit naše hranice proti nelegálním migrantům a současně zůstaneme členy EU. Jedno totiž v praxi zcela vylučuje to druhé, o čemž svědčí i ten fakt, že EU fakticky spolufinancuje přísun migrantů do Evropy z daní svých členských zemí a jejich občanů (prostřednictvím neziskovek) a organizuje jejich rozmístění do jednotlivých členských zemí, a to i pod pohrůžkou sankcí těmto členským zemím v případě jejich odporu.

ČR jako členský stát ztrácí postupně svoji suverenitu, kterou předává nikým nevolenému vedení EU do Bruselu. Rozhodnutí bez jakýchkoliv hlasování či navzdory jim pak provádí často německá kancléřka, čímž se postupně ČR dostává ještě do další role německého protektorátu.

Je třeba oprostít se od nesmyslných představ o „výchově“ či „přebudování EU“. Tato instituce byla utvářena od samého počátku se záměrem, že střední a východní Evropa bude kolonií

Západu. Jedinou možností, jak se z této pasti dostat, je z EU co nejrychleji vystoupit. Proto navrhuje namísto referenda využít voleb k rozhodnutí o vystoupení z těchto institucí, které by provedla na základě získaného mandátu nově sestavená vláda. Krom toho volby jsou více než referendum, neboť umožňují hlasovat o daleko širším spektru otázek, než je možné v rámci referenda, na jehož samotné schválení je možné čekat roky.

Co by nastalo po vystoupení ČR z EU?

ČR by získala převážnou část ztracených kompetencí a zejména své suverenity zpět, začala by si opět provádět svoji zahraniční, ekonomickou a obchodní politiku tak, jako tomu bylo po její dlouhou historii s výjimkou 2. světové války a současné doby.

Pokud jde o fungování ČR v rámci smluvního seskupení v oblasti obchodu a ekonomické spolupráce, k tomuto účelu by byla vhodná účast ČR v Evropském společenství volného obchodu. Pokud v něm mohou být země, jako je Švýcarsko či Norsko, žádnou pohromou by to pro ČR nebylo, právě naopak.

Tento krok by totiž umožnil nejen užší spolupráci s nově se formujícím a neustále rostoucím euro-asijským ekonomickým seskupením, nýbrž i volný obchod s dalšími zeměmi v jiných částech světa, a to s výrobky, jejichž výroba byla po našem vstupu do EU ze strany jejího vedení u nás uměle a cíleně snížena, či zdecimována anebo nuceně prodávána konečným odběratelům v zahraničí přes cizí, vesměs německé firmy.

Pokud vystoupíme z EU, bude opět možné přejít na naše potravinářské normy a zvýšit požadavky na kvalitu potravin, ať již z domácí produkce či z dovozu, který by byl v souvislosti s obnoveným růstem našeho zemědělství postupně snižován. Bylo by možné obnovit i naši potravinovou soběstačnost. Vstupem do EU jsme tyto možnosti ztratili.